

Pleegmoeder Margriet: 'Je kunt je kind met achttien jaar toch niet op straat zetten?'

Als het aan minister Hugo de Jonge (Volksgezondheid) ligt, kunnen pleegkinderen in het vervolg langer bij hun pleeggezin blijven wonen.

De vergoeding – zo’n 530 euro per maand – kán eventueel worden verlengd, maar veel gemeenten doen daar moeilijk over. Bovendien: “Veel jongeren zijn op hun achttiende nog niet afgebakken”, aldus de minister, die van 21 jaar de standaard wil maken.

Lees hieronder het verhaal van pleegmoeder Margriet

Goede zet

Margriet Haveman (53) uit Assen biedt samen met haar man zorg aan maar liefst vijf pleegkinderen (9, 14, 17, bijna 18 en 20). Ze vindt het voorstel van de Jonge een goede zet: “Psychisch kun je het de kinderen niet aandoen om ze van de één op andere dag uit huis te plaatsen. Elk kind dat zeventien wordt, voelt aan: dit zijn de laatste maanden, straks moet ik er uit. Gelukkig pakt pleegzorg dat goed op en wordt een jongere dan goed begeleid, maar toch. Het is eigenlijk niet te doen.”

Op straat

Het was voor haar dan ook geen optie om haar kinderen ‘op straat te zetten’, ondanks dat de gemeente verlenging van de maandelijkse vergoeding niet toeliet. “We hebben zelf ook twee kinderen van in de dertig, die hebben we toch ook niet op hun achttiende op straat gezet?” Niet alleen de financiële hulp valt weg, ook de zorg die het gezin normaal krijgt vanuit pleegzorg. Zo vindt er iedere maand een gesprek plaats met pleegzorg en de voogd, vertelt Margriet. “Dat die zorg ook wegvalt, vinden wij eigenlijk nog erger.”

Biologische ouders

Volgens de pleegmoeder is de uithuisplaatsing niet alleen een zorg voor de kinderen en pleegouders, maar óók voor de biologische ouders: “Ik kijk er als pleegouder naar, maar moet je nagaan hoe dit voor hen is. Ze hebben helemaal geen vinger meer in de pap en maken zich zorgen over waar hun kind naartoe moet. Het is super dat wij samen met hen hebben kunnen besluiten dat onze oudste pleegdochter gewoon bij ons kan blijven wonen, maar er zullen ook gezinnen zijn die hier de middelen niet voor hebben.”

Foute pad

Margriet is het roerend eens met De Jonge, die zegt dat jongeren – en dan vooral pleegkinderen, gezien hun complexe thuissituatie – op hun achttiende “nog niet afgebakken” zijn. “Pleegkinderen hebben vaak al een rugzakje, ze komen niet voor niets in een pleeggezin terecht”, legt ze uit. “Pleegkinderen hebben vaak nog wat tijd nodig om de basisvaardigheden te ontwikkelen om zelfstandig te kunnen functioneren in deze maatschappij.”

Over de streep

De laatste jaren loopt het aantal pleeggezinnen terug. “Zorgwekkend”, volgens De Jonge. Margriet verwacht dat zijn plan niet direct voor een extra stimulans gaat zorgen, maar het trekt ouders misschien wel over de streep: “Het feit dat je weet dat je zoon of dochter vanaf hun achttiende verjaardag uit huis moet, geeft een hoop stress. Dat is ook bij ons zo. Waar moet je kind naartoe? Het liefst houd je je kind langer in huis, maar dat moet je dan wel financieel kunnen ophoesten. Als het plan van De Jonge er doorheen komt, hoeven ouders zich daar in ieder geval minder zorgen over te maken. Wellicht trekt dat ze over de streep.”

Wat zegt pleegdochter “Kyra” over dit onderwerp?

Kyra was één jaar toen ze bij haar pleegouders terechtkwam. Volgende week woensdag wordt ze achttien en vanaf dat moment moet ze officieel voor zichzelf zorgen. ‘Vanaf je achttiende moet je al zoveel regelen’, zegt Kyra. ‘Je zorgverzekering, zorgtoeslag en rijlessen bijvoorbeeld. En dan ook nog een huis zoeken en alles zelf doen? Dat wordt te veel voor een jaar!’

Volwassen

Kyra heeft geluk: haar (pleeg)ouders willen en kunnen nog even voor haar zorgen. Net als voor haar broer van twintig. Voor veel anderen is dat niet mogelijk. Als een pleegkind van achttien nog langer hulp nodig heeft, kan hij of zij verlengde jeugdhulp aanvragen. De vergoeding van zeshonderd euro per maand wordt dan met een jaar verlengd. Of dat lukt, verschilt per gemeente.

Extra hulp

Kyra studeert en heeft veel klasgenoten die al achttien zijn. ‘Bijna iedereen uit mijn klas woont nog thuis. En dan wordt er van pleegkinderen verwacht dat ze wél op zichzelf kunnen wonen, terwijl die soms ook nog extra fragiel zijn.’ Kyra is blij dat haar ouders haar nog even kunnen helpen maar of dat voor haar broertje en zusje straks ook geldt is nog maar de vraag. ‘Daar maak ik me wel zorgen om, want pleegzorg is hartstikke duur. Mijn ouders hebben vier pleegkinderen en twee biologische kinderen die al het huis uit zijn. Dat scheelt, maar de kinderen die nog thuis wonen hebben extra hulp nodig. Ze wonen niet voor niets in een pleeggezin.’

Kyra: ‘Mijn ouders helpen me ook met koken en de was, maar de mentale steun zou ik het meest missen. Ik kom uit een groot gezin en als ik nu op mezelf zou moeten wonen, sta ik er ineens alleen voor staan. En ik heb het geld er ook gewoon niet voor. Ik zou me redden, maar het zou niet makkelijk zijn.’